

JING LIU

Violinista a l'Orquestra Simfònica del Gran Teatre del Liceu

DE «L'ÀNIMA DE LES FLORS» I «ZANG HUA YIN»

«L'ànima de les flors» em sembla una obra fresca i elevada. L'escena és prou propera a la vida quotidiana, però possiblement incapaç de captar la nostra atenció: dues flors abandonades enmig d'un camí amb poc temps abans de marcir-se, però que intenten mostrar el seu encant a l'esguard del poeta. El nostre poeta no deixa passar aquest detall, no hi para de reflexionar i correspondre. Aquí les flors no semblen objectes, sinó vides. Estan contentes d'haver trobat algú que sap contemplar-les, encara que sigui a l'últim instant. També per això al poema es parla de la desaparició de vides, però de tal manera que en lloc de donar un ambient trist al poema, transmet un aire lleuger i pacífic. Perquè perceben, les flors, que les vides se'n van, que la seva existència no serà oblidada en va: sobreviurà d'una altra forma, més eterna.

Aquest poema de Maragall em fa recordar una obra mestra xinesa: *El Pavelló Vermell*, una novel·la de la darrera dinastia-Qing. A la novel·la, hi ha un fragment molt conegut: «Zang Hua Yin» («Recitatiu d'enterrament de les flors»). La protagonista DaiYu, amb els pares morts, vivia a la mansió de la família Jia. Era d'una bellesa fina i elegant, amb un talent extraordinari: era una idealista innata. DaiYu i el protagonista BaoYu estaven molt enamorats, però ella se sentia molt impotent davant de llur destí. L'últim dia de la primavera, portava una bossa de seda, una escombria i una aixada per enterrar les flors. Recollia les flors caigudes, les netejava i ficava dins la bossa, després les enterrava. Mentre feia això, recitava un poema, «Zang Hua Yin», les últimes frases del qual són:

Conservar els teus ossos encisadors dintre de la bossa de seda,
cobrir la teva elegància amb un grapat de terra neta.
Heu arribat al món amb essència pura, que marxeu amb la mateixa puresa,
és millor que estar contaminats dintre d'una sèquia.
Ara moriu i vinc jo per enterrar-vos,
no puc preveure quan serà que moriré jo.
Avui faig un enterrament a les flors, tothom riu que estic boja,
però un altre any qui serà aquell que m'enterrarà a mi?
Mireu, la primavera acaba, les flors cauen,
així serà quan una jove bella arribi a la vellesa i a la mort;
hi ha un moment en què la primavera acaba i la jove envelleix,
ningú coneixerà l'altre,

ni les flors caigudes ni la jove morta.

A «L'ànima de les flors», hi ha flors, hi ha un poeta, es dona una relació mútua entre ells. La postura i l'acceptació davant de la mort ens penetra amb un aire positiu, d'acompliment. D'altra banda, a «Zang Hua Yin», DaiYu i les flors esdevenen una sola cosa. DaiYu tracta les flors com si es tractés d'ella mateixa; apreciar les flors és apreciar la seva pròpia vida, enterrar les belles flors amb tanta benvolença i delicadesa és desitjar morir amb la mateixa puresa i dignitat quan arriba el moment; amb això suavitza la seva tristesa per no poder fer res amb el seu destí.

«L'ànima de les flors» és un poema del segle XIX, i «Zang Hua Yin» és una obra que prové de la llunyana Xina de mitjans del segle XVIII. El que fa connectar les dues obres és la semblança de les dues imatges, i els temperaments poètics dels autors. De tots dos neix de forma natural un interès que els fa agrair la vida, la vida vivent i la seva mort. Gràcies als seus carismes i interpretacions tot el que ens rodeja pot quedar, lluny de ser insuls, ple de sentits subtils.

«花之灵»

那两枚
被掷在小路中央的花朵呀，
会是谁将它们扔弃在了那里？
无论是谁，都不再重要了。
那两枚花朵一点也不曾悲哀，
不，不：它们在阳光下微笑呢。
我沉醉于恰如眼前这般看到它们
安然将死，却未有忧伤。

«远离了花枝，我们很快便要死去
—它们或许思量着—；
可当下我们的光彩让一位诗人着迷，
而这将永不消逝»。

«L'ànima de les flors»

Aquelles dues flors que hi ha posades
al mig del caminal,
¿qui és que les hi deu haver llençades?
Qui sia, tant se val.
Aquelles dues flors no estan pas tristes,
no, no: riuen al sol.
M'han encantat així que les he vistes
posades a morir, mes sense dol.
«Morirem aviat, lluny de la planta»,
elles deuen pensar;
«mes ara nostre brill al poeta encanta,
i això mai morirà».